

WAE WILL MAAS ?

Graag 35 jaar erbij

Ik weet niet wat ik het meeste gemist heb. Misschien is het de combinatie van uitersten in positieve en negatieve zin. Dit seizoen speel ik met verschillende bands/acts weer op allerlei festivals. Zo gaat het eigenlijk al jaren: in de herfst en de winter de poppodia en de theaters. Maar zodra het Pasen is komt daar een bonte aaneenschakeling van grote, middel en kleine festivals bij die zowat de hele lente en zomer doorgaan. Dus de auto wordt weer volgeladen met Hammond, Rhodes, en wat dies meer zij, om af te reizen naar de feesttent, het buitenpodium of het openluchttheater.

Met de door de organisatie min of meer kloppende routebeschrijving op de bestemming aangekomen staat daar vaak een kudde goedbedoelende in vrolijke gele hesjes uitgedoste vrijwilligers, die thuis niets te zeggen hebben en dat vandaag dus even gaan compenseren door de in hun ogen flierefluitende muzikanten vooral niet te laten passeren, in ieder geval niet zonder polsbandje. Zonder jullie geen festival, ik heb jullie gemist.

De chocoladefontein van Paaspop is natuurlijk episch. Elke muzikant in Nederland en ver daarbuiten die wel eens op het festival in Schijndel heeft gespeeld is bekend met dit fenomeen. De catering is er de afgelopen jaren sowieso behoorlijk op vooruit gegaan. Waar ik het als vegetariër lang geleden wel eens heb moeten doen met macaroni zonder saus of boerenkool zonder worst (zelf even de spekjes ertussenuit halen), hebben wij tegenwoordig meestal niet te klagen. Ik heb de fontein gemist, maar ook de broodjes van Oerrock. De brandstofprijzen zijn pas sinds dit jaar echt niet meer normaal, ook daarvoor was het een genot om als

band/act te carpoolen. Op de een of andere manier lijkt het wel of die festivals altijd op verre afstand en onmogelijk te bereiken locaties worden georganiseerd. En tijdens die uren durende autorit heen en terug worden diepzinnige gesprekken gevoerd en tegen de tijd dat je bijna weer thuis bent heb je de meest persoonlijke zaken met elkaar gedeeld en bovendien nog een paar wereldproblemen opgelost. Ik heb het gemist.

De grilligheid van het Nederlandse weer heb ik ook gemist. Soms sta je met thermokleding en nóg vier lagen op het podium te vernikkelen, en een week later schijnt de zon zó fel, dat je iPad (met daarop de partij die je niet uit je hoofd kent, ja stom ik weet het) uitvalt vanwege oververhitting. Of na het optreden door de modder met je piano door de modder waggelen en pas kunnen vertrekken als een tractor je uit de blubber heeft getrokken: heerlijk!

Of dat je backstage andere muzikanten tegenkomt met wie het stuk voor stuk 'helemaal te gek' gaat en die allemaal 'niet normaal druk' zijn. Of dat de chauffeur van de bandbus zoek is. Of dat de kleedkamer, een portacabin, vlak bij de laag-speaker staat en je vullingen eruit trillen van de band/act die vóór jou speelt.

En onze eigen crew, de local crew, het publiek. Ik heb het allemaal vreselijk gemist. Mag ik dit alstublieft nóg 35 jaar doen?

Will Maas is muzikant, componist, docent en voorzitter van Kunstenbonds vakgroep Muziek/Ntb en VCTN

